

LESSEN VAN DE MEESTERS

13 januari 1977

Er zijn heel wat verschillende Meesters op deze wereld geweest. Als je spreekt, over de lessen van de Meesters, dan is het niet juist om alleen stil te staan bij de laatste, nu nog onbekende Wereldleraar en Wereldmeester. Als we ver teruggaan, dan komen we terecht in Atlantis. Daar woonde een zekere Menep. Deze Menep is één van de eerste Meesters, die in de menselijke historie van invloed zijn geweest. Hij was het namelijk, die leerde dat het leven uit de zee kwam (wetenschappelijk gezien juist), en verder dat de mens daarom juist in harmonie moest leven met alle dingen, ook met de zee. Hij moest zijn medemensen dus goed behandelen, anders zou de zee dat wreken door leven terug te nemen. Een typische leer voor een eilandenrijk. Er zitten echter twee elementen in die interessant zijn.

In de eerste plaats: heb uw naaste lief. Dat zit er al in. De reden: anders verstoort u de harmonie.

In de tweede plaats: er komt leven uit de zee. Dit heeft overigens later aanleiding gegeven tot allerlei eigenaardige vereringen van zeegoden.

Zelfs een God als Dagon heeft zeer waarschijnlijk zijn ontstaan te danken aan deze leerstellingen. Gaan we kijken naar Esir (later ook wel verkeerd Osiris genoemd), dan hebben we in feite te maken met een kleine vorst, die ook priester is en die de mensen leert zoeken. Een van zijn belangrijkste leerstellingen is wel die van de selectie. Hij zegt letterlijk tot zijn mensen:

"Zoekt en beproeft. Behoudt het goede, voeg het samen en beproef het opnieuw."

Daarnaast zegt hij ook tot zijn mensen:

"Er is een wisseling van tijden en getijden. Zo, kijk naar de zon, naar de sterren en naar de natuur, opdat gij leeft in overeenstemming daarmee."

Hij is daardoor aansprakelijk geweest voor o.a. een bepaalde landbouwmethode welke in die tijd ongetwijfeld een grote vernieuwing was. Gaan we kijken in India, dan vinden we ook daar allerlei eigenaardige leraren, die elk voor zich proberen de mens iets nieuws te geven, maar vooral iets beters. De leerstellingen ervan kunt u terugvinden in de Veda's, die t.z.t. wel uitvoeriger behandeld zullen worden. Ik citeer maar weer een paar leerstellingen daaruit:

"Indien gij uw bestemming in uzelf kent, ga die weg wat er ook gebeure."

"Hij, die leeft in trouw aan de Goden, wordt als de Goden."

"Hij die het geheim kent van het werkelijke leven, kent ook geheim van zichzelf."

Het zijn drie spreuken waar je weer van alles kunt denken. Het opvallende is hierbij: je moet het goede doen. Het goede ken je in jezelf. Als je op die manier leeft, dan komt er misschien een ogenblik dat je beter een andere weg kunt kiezen. Maar als je toch verdergaat, dan alleen kun je de voltooiing van je leven vinden op een juiste manier. Hij die leeft volgens het goede, wordt als de Goden. Daar komt het eigenlijk op neer. Wij zijn klein omdat we besloten zijn in de materie en eigenlijk ook nog in een wereld vol illusies. Het goede dat we in ons kennen is de enige richtsnoer. Indien we verder daaraan gehoorzamen, dan komen we als vanzelf op een punt waar wij ons kunnen ontdoen van onze begrenzingen. Wij zijn dan als de Goden, omdat we het overzicht en de kennis bezitten. Let wel, dit zijn allemaal zaken die 8 à 10.000 jaar geleden al zijn gezegd. Ik vertel u dit om duidelijk te maken dat er altijd een leer is geweest en dat er altijd lessen van Meesters zijn geweest. Het is misschien een beetje moeilijk te zeggen wie nu wel een Meester is en wie niet. Je kunt zeggen: de Gautama Boeddha is toch zeker wel een Meester geweest. Maar het wonderlijke van deze Meester is dan toch wel dat hij alleen maar zegt: op die manier leef je juist. Verder zegt hij niets. Wat men vertelt over het Hiernamaals, heeft de Boeddha zelf nooit gezegd. Integendeel, hij heeft het voortdurend over

iets wat we tegenwoordig relativiteit noemen. Een van de bekendste gelijkenissen is die van de olifant en de vijf blinden. Het komt hierop neer: ieder bekijkt het op zijn eigen manier. Wij kennen de hele waarheid niet, maar door juist te leven leren we die waarheid begrijpen.

Bij Jezus komen we ook tot de conclusie dat hij heel wat anders heeft geleerd dan de mensen tegenwoordig schijnen te geloven. Jezus heeft nooit gezegd dat hij de Zoon van God was. Hij heeft alleen, toen hem in het Sanhedrin werd gevraagd, of hij dat had gezegd, geantwoord: dat zeggen jullie (Gij zegt het). Zelf heeft hij het nooit gezegd. Hij sprak over zichzelf als de zoon des mensen. Jezus leert naastenliefde, zeker. Maar het is een naastenliefde die niet selectief is. Jezus leert de mens eerbied, maar niet op de Mozaïsche manier; alleen voor zijn eigen volk. Jezus leert de mens eerbied voor alle leven. Hij is helemaal niet zo ingenomen met de maatschappij: dat blijkt ook uit allerlei spreuken. Neem nu maar dat bekende gezegde:

"Kijk naar de bloemen en de vogels. Ze weven, ze spinnen en ze werken niet en toch zijn ze schoner gekleed dan Salomo in al zijn heerlijkheid."

Dat wordt tegenwoordig gebruikt om te laten zien dat God het toch maar goed heeft gemaakt. In feite zegt Jezus hier: wat heb je aan al je werken, als je daarmee zelf niet gelukkig bent. Want te werken om mooi te zijn, dan kan je beter een bloem zijn. Dus ook Jezus is iemand die anders is. De verlossing die hij predikt is niet de algehele verlossing van zonden zonder meer. Hij probeert het oude (het erfdeel) ongedaan te maken. Hij doorbreekt a.h.w. het taboe door een ieder bewust te maken van God. Elke mens kan voor God treden. God is evengoed op de heuvels van Samaria, zoals hij zelf eens heeft gezegd, als in de tempel in Jeruzalem. Ook het beeld van God maakt hij anders. Hij maakt er een vader van en niet een heerser, een potentaat, een jalouse, toornige koning, die zijn volk wel eens mores zal leren. Alweer, het is het ingaan tegen de geplogenheden.

Laten we even teruggaan in de tijd naar Ichnaton, zoals hij zichzelf heeft genoemd: de zoon van de Zon. Wat leert deze zijn mensen? Hij zegt:

"Kijk naar de zon. Hij geeft het leven. Besef, dat hij leven geeft. Verheug u dat hij er is en dat hij leven geeft. Zo vindt ge de eeuwigheid. Niet door de Goden, maar door de erkenning van het leven zelf."

En zelfs degene, die zijn overgeleverde gezangen aan de zon naleest, (er zijn er enkele die nu nog bestaan) komt tot de conclusie dat er eigenlijk in de termen van de tempel, in de termen van die dagen wordt gezegd: "mens, je bent gewoon deel van de zon. Je bent deel van God, leef daarnaar. Altijd weer zien we, dat de leerlingen proberen zoiets te vernietigen, indien hun eigen concept van eredienst, van waardigheid teniet wordt gedaan. Ofwel in andere gevallen, dat ze steeds meer woorden zodanig gaan uitleggen dat zij daardoor op den duur de macht over anderen krijgen. Dat is onvermijdelijk. Soms is er iemand die probeert de zaak samen te voegen. Denk eens aan Bahá u'lláh die zeker volgens mij ook een Meester is geweest. Hij zegt:

"De werkelijkheid, de waarheid kan niet liggen in één leer, maar moet liggen in alle leringen."

Wanneer wij juist leven en de waarheid leven, dan kunnen we dat doen door uit alle wijsheid van alle meesters te leren. Hij leert a.h.w. de synthese in tegenstelling tot anderen zoals bv. Mohammed. Mohammed is ongetwijfeld, wat men ook, van hem denkt en zegt, wel degelijk een ingewijde. Hij is een Meester. Maar hij kan alleen werken in de termen van het volk, van het land. Hij leeft ook op die manier. Hij is helemaal niet bang voor een vrouwtje meer of minder, dat blijkt elke keer weer. Mohammed vindt het heel goed oorlog te voeren. Dat is logisch, hij leeft te midden van mensen voor wie het wapen als het ware een verlengstuk is van hun eigen persoonlijkheid. Het gebruik van het wapen is het uitdrukken van hetgeen je bent. En als je nu maar kunt leren dat je dat alleen rechtvaardig kunt doen, dan zijn de moeilijkheden voorbij. Hij zegt zelfs nadrukkelijk tegen zijn leerlingen dat zij respect moeten hebben voor de volgelingen van Jezus en de nakomelingen van Abraham: het Jodendom. Dat dit niet zo direct wordt gedaan omdat het niet voordelig is, hoeft ons niet te verwonderen. Wat Mohammed doet is: proberen om een niet geregelde samenleving, die van willekeur aan elkaar hangt, een zekere ordening te geven waarin respect voor de medemens, de naastenliefde, een rol speelt. Hij zegt:

"Geven is de gunst, die de arme de rijke bewijst. Want door te geven aan een ander geef je aan God." Naastenliefde.

Gaan we kijken bij de Wereldleraar, dan treffen we weer vergelijkbare inhouden aan. Het gaat hem kennelijk ook om het bereiken van een doel. Wat zegt hij nu?

"Wie zijn doel kent en het beseft, zal niemand daardoor mogen schaden. Maar het is een dwaas, die niet alle middelen gebruikt die hij zonder anderen te schaden kan hanteren."

Als iemand hem vraagt hoe je deugdzaam moeten leven, dan zegt hij:

"Maak iedereen gelukkiger."

Dat is een heel rare opvatting, zelfs voor deze tijd. Het is amoreel, zou men haast zeggen. Toch heeft hij volkomen gelijk. De naastenliefde kan niet gelegen zijn in het betuttelen van zijn medemensen. Het kan alleen gelegen zijn in het scheppen van alle condities waardoor elke mens gelukkiger kan worden.

De Wereldmeester bekijkt het uit de aard der zaak wat meer vanuit de kosmische kant. Hij is vaak wat minder praktisch. Maar zegt hij niet op een gegeven ogenblik, dat wij in de ander onszelf moeten erkennen en dat het een dwaas is die zichzelf schaadt. Het is weer een andere manier te zeggen dat er naastenliefde nodig is. Waar ik ook ga door de historie, of ik ga naar de landen van Zuid-Amerika of naar de oude beschavingen zoals ze hebben bestaan in Afrika, of ik ga zoeken in de moderne tijd, in de moderne richtingen, altijd weer vind ik dat gebod van eenheid, van harmonie hoe het ook wordt uitgedrukt. Als ik dus spreek over de lessen van de Meesters, dan moet ik in de eerste plaats hieraan mijn aandacht wijden.

Wat is die veel geroemde, veel geprezen naastenliefde in feite? Het is het besef van de bestaande wederkerigheid. Ik kan niets doen zonder dat ik het ook mijzelf aandoe. Als ik een ander verlaat, dan verlaat ik ook een deel van mijzelf. Als ik een ander dwing, dan schep ik voor mijzelf een dwang. Als ik een ander onrecht aandoe, dan schep ik een situatie waardoor ik mijzelf geen recht meer kan doen. De naastenliefde is niet, zoals de mensen denken, een zoet gefemel van: wees toch alsjeblieft goed voor je medemensen. Het is het erkennen van het feit dat je, alleen dankzij het geheel waarin je bestaat, bent wat je bent. En hoe meer je het andere in stand helpt houden, hoe meer je ook jezelf in zijn ware betekenis kunt beleven en daardoor een hogere waarheid vinden. De situatie van een Koninkrijk der Hemelen e.d. wordt over het algemeen een beetje penibel. Als een Meester het heeft over een onderwereld (Bardo bv.), dan zijn er heel veel mensen die dat letterlijk nemen. Zij zeggen: ergens onder de aarde is een hellewereld, ingedeeld in een groot aantal compartimenten en daar ondergaat de ziel haar straf.

Zoiets als Jezus zei over de "buitenste duisternis". De mensen begrijpen de term niet. Wat is buitenste duisternis, wat is Bardo? In feite is dat een toestand, niet een plaats. Als je dat leert begrijpen, dan worden hun lessen ook veel begrijpelijker. Jezus zegt het trouwens met nadruk: Het koninkrijk der Hemelen is in u, lieden. Niet er buiten, in u. Het is iets waar je deel van bent: iets wat in jezelf bestaat. In de oude leer (dan komen we terecht in het Mahayana) wordt gezegd:

"Indien gij rust en vrede in uzelf kent en de juiste basis hebt gevonden (die wordt verder gestipuleerd volgens de boeddhistische leer), dan zult gij in uzelf licht zijn en licht erkennen: en licht is onsterfelijk. Maar indien gij daarvan afwijkt, zo zult gij niet het licht aanschouwen (duisternis) en terugkeren tot wat ge zijt geweest (wedergeboorte)"

Het is opvallend, dat zoveel van de leringen van de Meesters eigenlijk opzij worden geschoven alsof er niets aan de hand is. Hoe men veelzeggende woorden wegvaagt door te zeggen: dat is een uitzondering. Jezus zegt: "Voor Abraham was, was ik." Een duidelijke weergave van een vorig bestaan. Neen, zegt men: Hij was in God. Dat heeft hij niet gezegd. Als iemand als een Baha'ullah op zijn manier zegt: "Meditierend besef ik een verleden en weet ik dat er een toekomst is." dan duidt hij eveneens op het feit van een persoonlijk verleden en een persoonlijke toekomst. Want hoe kan een mediterende het totaal beseffen, als hij niet eens zichzelf beseft? Als je al die dingen nagaat, dan blijkt dat al die Meesters eigenlijk heel andere dingen hebben gebracht dan de mensen wel willen aanvaarden. Als ik nu overga tot het samenvatten van enkele leerstellingen zonder precies te vertellen waar ze vandaan komen, dan moet u mij maar geloven als ik zeg: Meesters hebben deze lessen gegeven. Deze lessen zijn zo goed, ik kan naar waarheid verklaard. Waar ik het niet zeker weet, zal ik het u zeggen. Laten we dan beginnen met één les, die heel erg belangrijk kan zijn voor vele mensen.

"Wat ik ben, is datgene wat ik ben geweest, datgene wat ik wil zijn en de angst, die ik in mij heb voor beide."

Het is duidelijk, wat je vandaag bent, is niet alleen wat je uiterlijk bent. Je hele innerlijk hangt daarmee samen. Alles wat je doet, doe je om een bepaalde reden. Die reden ligt in het verleden, maar ze bouwt ook je toekomst. Als je niet kunt aanvaarden wat is geweest en bang bent voor wat komen gaat, dan zul je nooit kunnen loskomen van jezelf, van dit "ik" beeld dat niet eens waar is. Van de Wereldmeester is het volgende:

"Wanneer je leeft, blijf je deel van de kracht waaruit je bent ontstaan. Daarom moet het leven de openbaring zijn van de kracht die in je is."

Is het niet heel eenvoudig, wat ik ook ben, wat ik ook doe, waar ik ook ben en hoe ik ook besta, in welke vorm of in welke rang, ik ben deel van de Goddelijke Kracht. Als ik nu die Kracht terzijde stel en mij alleen maar aan de vorm wijd, dan ben ik hulpeloos. Maar als ik beseft dat die Kracht deel van mij blijft wat er ook aan de hand is, dan kan ik al het andere gemakkelijker verwerken. Ik zal niet meer zo door uiterlijkheden, tijdelijke gebeurtenissen en verschijnselen worden beroerd, maar ik zal eerder de eenheid van alle dingen terugvinden in alles wat ik ben en wat ik doe. Het is niet alleen maar een kwestie van God erbij halen. Neen, het is een kwestie van jezelf aanvaarden. Dat kun je, omdat je beseft dat je deel bent van het grote geheel. Jezus heeft naast zijn vele andere leringen, waarvan een deel is vastgelegd, ook een aantal magische leringen gegeven. Daarin komen wonderlijke uitspraken voor waarvan ik er twee wil citeren.

"Wendt u naar alle richtingen en erken alle elementen. Want slechts hij, die het gehele zijn aanvaardt en tot zich trekt, bezit de kracht om vanuit zich de wil in het zijn uit te drukken."
(De wil des Vaders zal er waarschijnlijk hebben gestaan, maar dat is niet zo overgeleverd.)

Ik kan geen volledige verklaring hiervoor geven. Mijn persoonlijke visie is de volgende: als ik naar alle richtingen groet en in alle richtingen een oproep doe in de magie, dan is dat een erkenning van dat andere. Ik betrek het bij datgene wat ik ben en wat ik doe. Eerst daardoor word ik mij bewust van de mogelijkheden, die ik bezit. Die mogelijkheden alleen kunnen weer de uitdrukking zijn van de kracht waaruit het geheel bestaat. Zo kun je de eeuwigheid gestalte geven in de tijd. De tweede lering, die erg belangrijk is volgens mij, luidt:

"Al wordt u vergeven, indien gij hebt lief gehad. Maar, indien gij niet hebt liefgehad, wat baat u al het andere."

Aanvaarding. Liefde is een aanvaarding waarbij je niet alleen aan jezelf denkt. Liefgehad hebben is niet de rechtvaardiging. Niet omdat daarmee dan alles één, twee, drie in orde is, dat moet je voor jezelf uitmaken, maar omdat het feit dat je het niet voor jezelf heb gedaan, er een betekenis aan geeft die kosmisch is. Daardoor, heeft het eeuwigheidswaarde. Maar datgene wat je alleen doet voor jezelf of om een beredenering of een berekening, dat blijft beperkt tot wat je bent. Dat is zo sterk gebonden aan de vormen, aan de tijd waarin je leeft dat het a.h.w. uitgewist is. Het is niet bruikbaar, het is nutteloos. Hopelijk beschaam ik uw verwachtingen niet. De meesten van u hebben misschien gedacht dat we ons zouden bezighouden met de Wereldleraar en zijn lessen. Maar als u werkelijk inzicht wilt hebben in wat Meesters zijn en wat lessen van de Meesters betekenen, dan moet u niet bang zijn om ook naar het verleden te kijken en desnoods naar de toekomst. Want er zullen altijd Meesters zijn.

In de theosofie is het aantal Meesters bekend. Nu geef ik graag toe, dat die namen in feite symbolismen zijn: ze zijn niet volledig reëel. Als je spreekt over de Heer Matreya, dan spreek je niet over een naam, maar over een functie, een symbool dat als persoonlijkheid zich eens zal manifesteren of zich al manifesteert. Dus begrijp mij wel: Meesters zijn de invloeden die in elke periode optreden. Ze zijn de verpersoonlijking van de mensheid, niet van iets anders. Men denkt wel eens: een Meester is iemand die uit hoge werelden komt. De ziel heeft meestal hoge werelden gekend voordat ze in staat is de taak op zich te nemen van een meesterschap. Maar dat is iets anders. De Meester zelf representeert de mensheid, de ontwikkeling, de vernieuwing in de mensheid. Want als we de evolutie zuiver stoffelijk en historisch m.i. wel kunnen ontkennen (binnenkort vallen er misschien atoombommen en dan zit u weer in het stenen tijdperk), dan moeten we zeggen: het is een geestelijke evolutie waar het om gaat. Het is de voortdurende verandering van "ik"-beseft en de daarbij inhakende harmonie (de kosmische waarde) die in het leven - waar en hoe dan ook - kan worden uitgedrukt. Apollonius van

Tyana, ook een van die Meesters, waar men heel vreemd tegenop kijkt en die men voor een theorie heeft willen vergeten, doet een heel kosmische uitspraak als hij zegt: "Waar ik ben zijn mijn gedachten en waar mijn gedachten niet zijn, daar ben ik niet. Maar overal waar ik ben, is heel de wereld. Daarom zal ik in de hele wereld zijn en toch ben ik hier en spreek tot u (tot zijn leerlingen)." Hij wilde zeggen: mijn besef is de werkelijkheid, al het andere is maar een verschijningsvorm daarvan.

Er was een Meester, die nog alleen bekend is onder de naam Apollion. Hij was van Griekse origine en leefde ongeveer in 300 v. Chr. Deze maakte de volgende opmerking:

"De enige waarheid is het licht dat in mij leeft. De Goden zijn slechts de schaduwen, die het licht in mijn wezen werpt op de wand van onbegrip."

Een heel fijn gezegde. Goden zijn alleen de projectie van mijzelf. Dan zou ik onwillekeurig willen inhaken op een van de grote kabbalisten van + 1200. Deze Meester zegt: "Als ge alle engelen hebt benoemd en alle hiërarchische ook hebt vastgesteld, dan hebt ge alleen maar uitgetekend wat er in uw ziel leeft." Typerend. De Meesters hebben het altijd weer over datgene wat er in ons is en dat we projecteren. Misschien is het ook goed de man te citeren, die als Graaf de St. Germain een lange tijd beroemd is geweest o.a. in Frankrijk, al is hij voor velen meer een oplichter geweest dan een Meester. Deze man is bekend om zijn magische grapjes en ander vertoon zei eens: "Hoe kan een plant weigeren te groeien, wanneer de lente in mijn hart is? Want wat ik ben en wat ik doe, is de werkelijkheid en al het andere - niet werkelijk zijnde - zal mij gehoorzamen." Een typische opvatting. Deze eigenaardige figuur heeft ook in zijn Poolse periode een paar vreemde uitspraken gedaan. Een ervan was deze: "Zolang een christen de heidenen bestrijdt, sterft Christus." Dat was kort voordat hij er toch tussenuit moest trekken. Eén ding moeten we zeggen van de man die bekend is als de Graaf de St. Germain, dat hij altijd weer, als hij voelde dat het toch tijd werd om te vertrekken nog even een paar hartige waarheden heeft gezegd. Deze hartige waarheden zijn soms bijzonder interessant. Hij zei eens tot een Duitse vorst: "Gij zoekt naar goud dat ge al bezit. Indien gij goud moet maken, zult ge het nooit hebben. Maar indien gij beseft dat ge het reeds bezit, zult ge het niet nodig hebben." Dat werd natuurlijk niet in dank aanvaard, dat zult u begrijpen. Die vorst had een aantal alchemisten voor zich aan het werk en deze waren natuurlijk niet direct populair, zeker niet bij iemand die zag hoe ze hem bezwendelden. De Comte de St. Germain had de gave van het korte, ware woord. Van hem wil ik één citaat in het bijzonder brengen: "Als niet in je hart alles groeit en bloeit, zal de wereld altijd dood zijn." Of om het te zeggen met Jezus woorden: het Koninkrijk der Hemelen is in u, lieden. Altijd weer dezelfde boodschap in duizend en één vorm.

Als we denken aan Von Hohenheim die bekend is geworden als Paracelsus, dan vragen we ons af wat deze man toch eigenlijk deed. Hij werkte met zegeltjes tegen ziekten. Hij heeft het over de manier waarop je de alruinwortel zou moeten opgraven. Hij heeft het over transmuteren van elementen. De mensen zeggen: die man was wel een genie, maar eigenlijk was hij toch niet helemaal goed snik. Dat zegt de wetenschap en de nuchtere mens altijd, als hij iets niet begrijpt. Nu is Paracelsus niet erg bekend geworden in de vorm van directe lering. Het meeste dat hij onderwees was meer van praktische aard, maar hij heeft één ding gezegd dat ik in deze lessen van de Meesters toch absoluut even moet noemen:

"Ik kijk naar de sterren om te weten waar de ziekte schuilt. Ik kijk naar de zieke om te weten hoe de sterren hebben gestaan. Want in beide vind ik een omschrijving voor datgene wat in mij leeft en wat ik zonder dit niet kan uitdrukken."

Over de symbolen, die hij gelijktijdig aan de leerlingen geeft, zegt hij:

"Wat ik neerschrijf is niet de magische dwang die de hel beheerst of de natuur dwingt. Het is mijn besef, dat ik neerschrijf en dat ik overdraag, want mijn besef geneest."

Dat zou men in deze tijd ook kunnen gebruiken: je besef geneest. Als je op de juiste manier het leven beschouwt, de belangrijkheid van de dingen op de juiste manier ziet en komt tot een aanvaarden van het onbelangrijke omdat je de essentie in jezelf kunt bouwen, dan ben je in staat om alles wat er maar bestaat over te dragen aan iedereen. Dan ben je inderdaad Meester. Meesters geven hun lessen over het algemeen niet op een manier die iedereen zonder meer kan verklaren. Men heeft dat eens voorgelegd aan een zekere Meester André, een

kabalist-alchemist. Men heeft hem gevraagd: Waarom spreekt u altijd in raadselen? Hij antwoordde:

"Voor hen, die voldoende begrijpen, is mijn raadsel verstaanbaarder dan wat u redelijkheid noemt. Maar voor hen, die daarin raadselen vinden, is het niet goed te weten wat ik zeg."

Jezus haalt ook dergelijke streken uit, neem me niet kwalijk dat ik het zeg. Jezus begint op een keer een aantal zaligsprekingen naar voren te brengen, waarmee men vandaag de dag nog niet goed raad weet. Zalig zijn de armen van geest. De geestelijkheid studeert zich te barsten om geleerd te worden. Wat willen ze nu eigenlijk? Met de goede daden gevangenen bevrijden. Hoe moeten we dat interpreteren, als men zegt: de mensen moeten gedwongen worden om de juiste moraal en de juiste zeden te aanvaarden. Ik geloof niet dat minister Van Agt er veel voor voelt om gevangenen te bevrijden. Als je het zo gaat bekijken zit er ergens een geheim, een sleutel, die voor alle lessen zou moeten gelden. Dan kunt u nog kijken in de verschillende Grimoires (de boeken van magie) want ook daarin zijn er vele Meesters geweest. De sleutel blijkt dan heel eenvoudig te zijn: Alles waarover wordt geschreven, alles wat wordt gezegd is deel van jezelf. Er is geen sprake van knekels, gevonden op het kerkhof en tot stof vermalen. Het is je eigen besef van de dood teniet gedaan en als nietigheid toegevoegd aan de rest van je gedachten. Dat is de basis van de bezwering. Die zinsnede kunt u o.a. in de Albert Magnus boeken vinden. Er wordt altijd weer een beroep gedaan op de innerlijke mens. Ik geef u mijn visie van die sleutel waarmee u de lessen van alle Meesters kunt ontraadselen, indien u althans die sleutel eerst deel van uzelf kunt maken.

Alles is met elkaar verbonden. Daardoor is alles voor mij alleen uit te drukken in de verbinding die ik er zelf mee heb. Dan zal alles wat in mij bestaat aan besef, aan erkenning worden uitgedrukt in mijn relatie met al het andere. Als ik dus mijzelf verander, dan verander ik mijn relatie met het andere en daarmee de betekenis die het andere heeft. Zodra ik in staat ben in mij de toestand te creëren, ben ik ook in staat, om al het andere te wijzigen en overeenstemming met die toestand. Daar waar ik in mij de waarheid vind, kan ik buiten mij de waarheid overal ontdekken en kan ik niemand afstoten omdat hij niet waar is. Ik kan alleen zeggen: er zijn wezens, voorwerpen en toestanden waarmee ik mij niet één kan gevoelen. Er bestaat geen grotere wet dan die van de innerlijke waarheid. Zij vormt geen verontschuldiging om alle wetten terzijde schuiven. Het betekent slechts dat die waarheid altijd meer geldt dan elke wet op het ogenblik, dat ik deze volledig in mij erken en gedwongen ben vanuit mijzelf op grond van mijn relatie met het andere iets tot stand te brengen.

Dat is de sleutel voor alle magisch werken. Het is de basis van de talisman, van het magische zegel zo goed als het kenmerk van elke Meester. Elke Meester leert u steeds weer uw relaties met al wat rond u is beseffen. Elk zegt u: zoek de waarheid, de kern in uzelf. God is de Vader. Welke zoon vraagt aan zijn vader of hij mag? Hij vraagt alleen, of Pa wil bijspringen wanneer hij het zelf niet kan redden. Zelf de relatie met alle dingen beseffen, dan wordt de Vader vanzelf kenbaar. Ik meen, dat we daarmee al een redelijk overzicht hebben van lessen van de Meesters. Misschien dat u er anders over denkt. U kunt zeggen dat ik heel belangrijke Meesters heb overgeslagen Zeker, dat heb ik.

Ik heb bv. bepaalde Chinese Leraren en Meesters, die niet zo bekend zijn geworden in het Westen, eenvoudig niet genoemd. Ik heb slechts een kleine bloemlezing gegeven van de lessen van vele Meesters om u duidelijk te maken wat de kern ervan en de sleutel daartoe is. Want het is niet zo belangrijk dat u de leringen van alle Meesters afzonderlijk gaat bestuderen. Het is veel belangrijker dat u de sleutel daartoe heeft. Dan kunt u uit elk van de uitspraken van elke Meester komen tot een waarheidsbesef dat algemeen geldt, dat kosmisch is. Je zou het misschien zo moeten uitdrukken: Wij zijn door onze innerlijke toestand en besef de wet waaraan onze wereld gehoorzaamt, zoals wij gehoorzamen aan het besef dat in ons bestaat. De Meester kent geen willekeur, omdat zijn wil altijd het geheel omvaamt. Maar hij, die nog geen Meester is, kent willekeur omdat hij kiest naar zichzelf en niet naar het geheel waarvan hij toch een deel is.

DISCUSSIE

Vraag: Is Gurdjieff, een Rus, een Meester?

Antwoord: Op een bepaald terrein ongetwijfeld. Geestelijk gezien zou ik hem niet graag een Meester genoemd hebben daarvoor was hij te zeer betrokken bij de handhaving van zichzelf, iets wat een Meester niet eigen is.

Vraag: Dus was hij min of meer een magiër?

Antwoord: Dat bent u allen min of meer. We kunnen hoogstens zeggen dat velen, die streven naar macht in zekere zin magiërs zijn, omdat zij gebruikmaken van niet reële waarden en krachten om hun reële macht te vestigen.

Vraag: Rekent u Rudolf Steiner tot de Meesters of is hij een ingewijde?

Antwoord: Hij wist onnoemelijk veel. We zouden hem dus wel een ingewijde kunnen noemen. Voor een Meester vragen wij toch wel iets meer dan alleen maar tot een hoog besef gekomen te zijn. Dat geldt ook voor Madame Blavatsky. Ik vind Leentje een reuze aardig mens. Ingewijd was ze ongetwijfeld tot op zekere hoogte. Maar Meester of Meesteres, nee, ofschoon zij zich wel zag als Meesteres.

Vraag: Max Heindl die aan kosmologie deed was dat een Meester?

Antwoord: Heindl was inderdaad iemand die m.i. behoort tot degenen die een meesterschap benaderen, al zou je dat in graad misschien met minor moeten aangeven.

Vraag: Albert Schweitzer?

Antwoord: Schweitzer was geen Meester. Hij was slechts ten dele een ingewijde, maar hij was een groot mens. Dat is ook erg belangrijk.

Vraag: De inhoud van de uitspraken van de Meesters bepaalt dat niet de levenshouding van het individu, die daardoor een zekere bewustzijnsverruiming kent en hem een bepaalde uitstraling geeft (verder onverstaanbaar).

Antwoord: Een Meester is iemand die weet waaraan hij begint. Hij heeft dus zijn relaties al vastgesteld, voordat hij ze als mens (in menselijke vorm), gaat concretiseren. Een normaal mens zal dat meesterschap natuurlijk niet bereiken, want hij weet over het algemeen niet, vooral in het begin, waar hij naartoe gaat. Er zijn een hele hoop mensen, die weten dat nog niet als ze doodgaan: maar dat ontdekken ze dan wel. Een mens zal door de manier waarop hij leeft en zijn innerlijke belevingen weet te integreren in zijn relatie met de wereld die ervaringen opdoen en vooral die innerlijke belevingen vinden waardoor zijn uitstraling en zijn relatie met het andere langzaam maar zeker op een steeds groter aantal factoren in het leven kan reageren. Dat is de bewustwordingen dat kan leiden tot inwijding.

Je kunt dan adeptus minor, zelfs adeptus major worden. Maar dat is natuurlijk sterk afhankelijk van de manier waarop je die innerlijke waarde weet om te zetten in levenshouding, in contact met de wereld en besef van de wereld. Het is dus zo, dat je de plaats die je in het geheel hebt beter kunt gaan beseffen en beleven. Maar het meesterschap ontbreekt, omdat dit juist inhoudt dat je uit het erkende geheel de behoefte weet te kristalliseren die op een bepaald moment bestaat, waarna je incarnerend je gehele bestaan baseert op die behoefte.

Een Meester is dus de dienaar. Het zijn meestal de dienaren die trachten te heersen. En het zijn de Meesters die bewust hen dienen die minder bewust zijn dan zichzelf. Ik geloof, dat je dit verschil niet uit het oog mag verliezen. Dus niemand van u, hoezeer het mij ook spijt het te moeten zeggen, zal in dit leven een meesterschap bereiken. Voor de meesten vrees ik dat er nog menige herhalingsoefening op zit voordat u zover bent.

Inwijding van welke graad dan ook, kunt u ongetwijfeld in dit leven wel bereiken. Daarbij dient u er echter rekening mee te houden dat inwijdingen altijd betrekking hebben op een deel van de kosmos, dus niet op het geheel. Het is gewoon het leren kennen van één weg waarmee je de kern van de zaak benadert. Pas als je die kern hebt bereikt, ga je het geheel beseffen zoals het is. Dat is dus wel een verschil. Je zou het eenvoudig zo kunnen zeggen: er zijn een aantal

wegen (7 is een mooi symbolisch getal) van inwijding. Elk van die 7 wegen wordt dan weer doorkruist door 7 stralen. Als je nu op de weg die behoort tot jouw mogelijkheid van bewustwording (gebaseerd op het verleden, op wat je nu bent en doet) verdergaat, dan ontmoet je de geestelijke kracht. En wel de geestelijke kracht van de 1e, 2e, 3e, 4e, 5e, 6e, en 7e straal. In al die gevallen is er dus een verandering in je harmonie met de kosmos. Er blijft echter een gerichtheid bestaan ten aanzien van de levensweg waartoe je behoort.

Vraag: Waren er ook Meesters in Afrika?

Antwoord: Ongetwijfeld zeer velen. Een van de grootste Meesters, daar heeft u waarschijnlijk nooit van gehoord omdat hij nooit iets heeft neergeschreven, was een zekere goeroe Ngombo. Hij behoorde tot een stam van de Bosjesmannen. Van zijn leer is eigenlijk alleen een bepaald harmonisch besef overgebleven waarmee men de natuur kan lezen, zelfs op grote afstand en ook het gebeuren op grote afstand kan aanvoelen. Deze Meester leefde ongeveer 500 na Christus. Een deel van zijn leer is geïntegreerd in een Maanslangenverering. Die verering heeft weer aanleiding gegeven tot de bouw van enkele tempels: de ruïnes ervan (Zimbabwe) bestaan voor een deel nu nog. Het zijn weer de priesters, de magiërs, die de werkelijkheid hebben verdraaid. Als u een citaat van Ngombo wilt hebben, dan is die als volgt:

"Ik ben verwant aan alle dingen en alle dingen zijn verwant aan mij. Daarom kan ik alles vragen en alles zal mij antwoorden, wanneer ik luister naar alles als een deel van mijzelf."

Het is eigenaardig dat men daarop de verschillende geheime sekten kan terugbrengen: de Krokodillenmannen, de Luipaardmannen, de Leeuwmannen en wat er nog meer voor mannen zijn. Zij doen geheimzinnig in hun loges, begaan rituele moorden e.d. omdat ze helemaal niet begrijpen waar het hier om gaat. Het gaat namelijk niet erom leven te nemen en toe te voegen aan je totem of je geest. Het gaat erom de essentie van de mens en van alle leven trouwens zodanig te benaderen dat er daardoor een eenheid kan ontstaan tussen de kracht en dat andere die jij erkent als je beschermer, eigenlijk als de waarde van je bestaan. Dat is allemaal verkeerd begrepen. Maar ja, hoe gaat het op aarde? Als je tegen de mensen zegt: je moet je naaste liefhebben, dan zeggen ze: Een schitterend gebod. Zie je daar die ellendeling? Die heeft zijn naaste niet lief. Laten we hem even een beetje verstand inranselen. Zo gaat dat. Ik heb de Noord-Afrikaanse Meesters buiten beschouwing gelaten, zoals u hebt gemerkt, anders zou ik ook de Moorse Meesters moeten noemen. Ik zou het moeten hebben over de Egyptische Meesters uit de verre oudheid. Dat zou wel te ver voeren.

Vraag: Als God, de Goddelijke Kracht en de Goddelijke Liefde almachtig is, waarom zijn er dan bij de zondvloed (het verhaal van de Arke Noachs) zoveel mensen omgekomen en ook die vrouw die in een zoutpilaar veranderde.... dan is God niet alleen maar liefde, maar is hij ook kwaad.

Antwoord: Ja, dat maakt men er graag van. Laten we het nu eens anders bekijken. Er is in het verleden een grote overstromingsramp geweest. Dat is ongetwijfeld juist. Het heeft zeer waarschijnlijk te maken gehad met een aardsatelliet die is neergestort met de gevolgen: een enorme vloedtij, vooral rond de equator, meteorietenregens en nog zo wat.

Wij kunnen daarvoor getuigenissen vinden. Het geloof aan Noach (een voorvader die over de wateren is gekomen) vinden we namelijk bij de Indianen, in Zuid-Amerika maar ook bij de negers in Afrika. Vreemd genoeg bestaan dergelijke legenden eveneens op de eilanden in de Stille Zuidzee. Dit alles is gebeurd. De meteorietenregens kunnen we ook terugvinden, als we komen in de richting van Peru, ten noorden van Peru, Midden-Amerika, Mexico.

We vinden dan vertellingen over vurige stenen die naar beneden kwamen en mensen, die in grotten lange tijd hebben gewacht totdat er een God of een held kwam, die hen naar de oppervlakte bracht waar de hele wereld was veranderd. Dat is inderdaad gebeurd. We vinden zelfs fossielenresten die aanduiden dat er een zeer plotselinge verandering van klimaat en van omstandigheden moet zijn geweest. Denk maar aan de ingevroren mammoets, rinocerossen, sabeltandtijgers enz. Dat alles wordt ingepast in de legenden van een volk. Zodra je zegt: De Bijbel is Gods woord, is ze vol tegenstrijdigheden, die je dan maar moet wegverklaren. Maar als we het verhaal van Noach (de voorvader van het Jodendom vooral) nagaan dan komen we tot de conclusie: hier heeft men een verklaring moeten geven. Je kunt niet zeggen: er is zomaar een ramp gebeurd, als onze God de machtigste God is. Hij had dan het gehele volk

moeten redden. Dat heeft hij niet gedaan. Waarom niet? Omdat die anderen zijn wil niet hebben gehoorzaamd.

Hetzelfde vinden we voortdurend terug bij de profeten. Het volk heeft gezondigd tegen de wil des Heren en daarom zitten ze in gevangenschap, zijn ze verslagen en wat dies meer zij. Maar als je in Exodus kijkt, dan staat daar het verhaal van de Tien Geboden, maar er staat ook: Gij zult niet doden. Verder staat er de geschiedenis van Jericho en de geschiedenis van Samson die zeer modern was. Hij sloeg iedereen met een ezelskakebeen neer. (Velen doen dat tegenwoordig ook, maar meer verbaal.) Kortom: je wordt geconfronteerd met grote tegenstrijdigheden. Maar als je beseft, dat "dit is Gods wil" de verklaring is waarmee we onze eigen onmacht kunnen afschuiven op een Goddelijke wil zodat het weer rationeel wordt, dan kom je heel ergens anders terecht. Vanuit het standpunt van JHWH of Jehova is dit inderdaad waar. Jehova is een toornige en wraakzuchtige God.

Dat zegt hij trouwens zelf een paar keer in de Bijbel. Hij is jaloers. Nu vind ik dat geen Goddelijke eigenschap; dat is zeer menselijk. Dan is die God van de joden dus niet liefdevol. Maar bekijk de zaak nu eens anders. Het leven op aarde is niet de werkelijkheid. Het is maar een klein fragmentje van een grote werkelijkheid. Het "ik" houdt niet op voort te bestaan. Het "ik" is altijd actief: het ontwikkelt zich steeds. Een ramp is als zodanig vanuit het Goddelijke helemaal geen bewijs van hardheid of toorn. Dat zou het hoogstens zijn, indien het ego vernietigd zou worden of aan den eeuwige verdoeming zou worden overgeleverd.

Die eeuwige verdoeming is echter heel wat anders dan de buitenste duisternis. Jezus heeft het over de buitenste duisternis. Daar is plaats voor iedereen. Jezus heeft het er helemaal niet over dat alleen diegenen die hem volgen uitverkoren zijn, ook al zegt hij: Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Hij spreekt daar overigens niet over zichzelf maar als representant van de Vader. Waarom hebben de mensen dan van God een harde, toornige God gemaakt? Enerzijds om te kunnen hopen dat waar zij zelf onmachtig zijn God hen zal wreken. Anderzijds om hun eigen machtspraktijken te rechtvaardigen met de wil Gods.

En ten laatste om hun eigen onmacht, schuld en dwaasheid of de hardheid van de natuur die er altijd is, ook nu nog te verdoezelen door te zeggen: dit is Gods wil. Ik wil hiermee alleen maar zeggen: God is liefde, want alles bestaat en blijft bestaan. Als die God nog altijd dezelfde God zou zijn, Jehova, en hij zou op deze wereld tegen mensen moeten optreden, zoals hij, dat tegen zijn eigen mensen vroeger heeft gedaan volgens de Bijbel, dan was er op dit moment van de aarde niet veel meer over en van de mensheid al heel weinig. Dat zult u toch met mij eens zijn. Dat het gebeurt, kun je als een bewijs van Gods liefde zien.

Vraag: Baha'ullah zegt in een aantal van zijn hoofdwerken dat God niet altijd barmhartig kan blijven enz.. Hij komt ook met een soort oordeel aan. Waarom doet hij dat?

Antwoord: Ik geloof dat dit een verschijnsel is van: ik moet een bevestiging zien van mijn roeping en van hetgeen ik ben. Denk maar aan de profeet, die de ondergang verkondigde van de stad en toen onder de broodboom ging zitten en ontzettend nijdig was dat de mensen zich bekeerden. Daar had hij niets aan. Hij had de stad willen zien vergaan. Het is interessant te zien dat alle profeten de neiging hebben om de ondergang te prediken. Dat komt, omdat ze de mensen een zekere stuwung naar het goede willen geven.

Een andere vraag: is God barmhartig? Ik geloof het niet. Ik geloof niet in een barmhartige God in de zin van een zijig, goedertieren wezen, dat alle plooitjes voortdurend gladstrijkt, totdat hij een keer echt nijdig wordt en de hele rommel zelf door elkaar gooit. Zo'n God kan ik ook niet ervaren. Ik geloof in een God, die een bepaald aantal grondeigenschappen neerlegt in de schepping en je dan - en dat is zijn liefde - de mogelijkheid geeft om tot het einde der tijden (wat dat betekent, weten we geen van allen precies. We denken aan een Nacht van Brahman, maar of dat zo is weten we niet) rustig je weg te gaan.

Is een God barmhartig die de mensheid vet laat worden door de biefstukken van koeien die onschuldig worden geslacht? Die de geneesmiddelen van de mensen laat ontwikkelen door het lijden van dieren in de laboratoria? Is een God barmhartig die mensen aan kanker laat bezwijken? Dat is niet barmhartig. Dus die barmhartigheid kunnen we wel vergeten. Is het rechtvaardig? Zeker niet op de manier waarop wij het bekijken. Het is ook geen rechtvaardige God volgens menselijk recht. Alleen vanuit Goddelijk standpunt, vanuit het standpunt van een volledige harmonie waardoor alles tenslotte op zijn plaats komt en alles mede zelf bepaalt, in

welke situaties het zal gaan verkeren. Dat is de Goddelijke liefde en misschien is dat ook een Goddelijke rechtvaardigheid, maar die kunnen we dan in de details zelf moeilijk terugvinden. Ik geloof, dat Baha'ullah mede gedreven werd in zijn openbaringen, als u mij toestaat dit op te merken, door het wat fervent christendom van die dagen dat eveneens een dreiging verkondigde. U kunt de preken uit die tijd erop nalezen zowel van dominees als van pastoors, die het voortdurend hadden over het eeuwige hellevuur, het verderf en de ondergang van de wereld die nabij zou zijn. Want als de mensen zelf er een rommel van hebben gemaakt waarvan ze niet meer weten hoe ze die moeten opruimen, dan is er altijd wel iemand die zegt: nu komt het einde der wereld. Waarmee hij bedoelt: dan hoeven wij de rotzooi niet op te ruimen.

Vraag: Ik kan me voorstellen dat het op bepaalde niveaus anders geduid kan worden. Het einde der wereld kan het einde van een bepaalde belevingswereld betekenen.

Antwoord: Wat is het einde der wereld? Er was een dichter die ik al heb geciteerd. Hij is namelijk mijn lievelingsdichter geweest. Deze dichtte:

"Wanneer mijn ogen sluiten en de dood mij nader komt, dan doven alle sterren en met mij, o mijn God, zo sterft ook Gij."

Voor wie gelooft aan uitblussing is dat waar. Maar is het eigenlijk niet zo, dat alle beelden van je wereld met je sterven? Wat er overblijft is een warrige herinnering, een aantal fragmenten die de samenhang lang verloren heeft na enige tijd, waarmee je voor jezelf een nieuwe wereld en een nieuw wereldbesef opbouwt. De dood is voor u het einde van de wereld. Maar "het einde van de wereld" betekent dat deze aarde eens geen mensen meer zal kunnen dragen. Dat komt onontkoombaar. Alleen ziet het er naar uit dat het nog een hele tijd weg is, tenzij de mensen verdergaan met de uitvindingen waarmee ze tegenwoordig zo bezig zijn. God bedreigt de mens minder dan de mens zichzelf.

Vraag: Het gaat over het begrip "wereld". Is dat de planeet Aarde?

Antwoord: Voor een mens is wereld de planeet Aarde, zeker als u er rekening mee houdt dat voor heel veel mensen de aarde nog steeds het enige, bewoonde, kleine vlekje is dat in de grote oneindige ruimte rondzweeft. Vliegende schotels worden door sommigen als zondig beschouwt, omdat ze impliceren dat God elders leven zou hebben voortgebracht, ofschoon de Kerk van Rome (ik meen, dat dit door een Jezuiet al in 1532 is gedaan) een aantal stellingen heeft ontworpen waardoor het mogelijk is dat God elders leven heeft geschapen. En dan is het zeker, dat ook zij op hun wijze door de Christus verlost zullen zijn.

Vraag: Iemand die aan genezing doet (waarschijnlijk een Meester) zegt: "Als je met het top-chakra wilt werken, dan moet je drie woorden zeggen: cha, hoe, chi. Wat betekenen die?"

Antwoord: Dat zijn de klanken van drie letters. En dat hangt weer samen met een bepaalde stelregel. Elk chakra bestaat in die voorstelling althans uit een aantal bladen. Het gaat van 4 bladen tot 144 bladen. Elk van die bladen staat voor een klank. Als iemand u nu die drie klanken noemt, dan geeft hij daarmee aan dat bepaalde eigenschappen of kwaliteiten volgens hem in u waarschijnlijk ontwikkeld bestaan. Een eigenschap die in één chakra aanwezig en ontwikkeld is zal in alle hogere chakra's vertegenwoordigd zijn, maar dan wel - dat moet u goed begrijpen - een klein beetje ontloken, terwijl beneden misschien, dat chakra al geheel ontloken is. Dat wil zeggen: dat alle eigenschappen zijn geactiveerd. Als hij dat zo zegt, zou ik zeggen: een Meester is het zeker niet. Meesters zijn het niet die je een klank bijbrengen en zeggen: daarvan hangt uw verlossing af. Ook zijn het geen Meesters die u zeggen: dit is het woord en daarmee heeft u macht of daardoor kunt u uw macht activeren. Dat zijn eerder magiërs dan Meesters. Maar als het werkt, per slot van rekening, weet u hoe elektriciteit werkt? U draait het licht toch wel aan. Als u nu maar weet hoe het knopje om te draaien, komt u al een heel eind. Als u uw medemens wilt helpen en u kunt het op die manier doen, dan moet u het zeker niet laten. Wat dit met de Meesters te maken heeft? Er is een Meester geweest (Sri Wango), die dit heeft gezegd:

"Je bent een geheel. Zolang je nog denkt in je organen (daarmee bedoelde hij de chakra's) dan denk je niet aan de werkelijkheid. Maar als je niet denkt aan jouw deel, maar handelt en beleeft met het geheel, dan ben je waar."

Ik geloof dat dit meteen een heel mooi antwoord is op uw opmerking. Indien je je werkelijk bewust bent van hetgeen er in je mogelijk is, dan behoef je niet een bepaalde chakra te activeren, dan doe je het gewoon. Dat gaat automatisch want het is een deel van je persoonlijkheid. Als u zegt: ik wil genezen, dan is daar helemaal geen formule voor nodig. Indien uw instelling juist is, dan geneest u gewoon omdat u het gevoel heeft, dat u het nu moet doen.

Vraag: Van de boeken van Alice Bailey wordt gezegd dat ze telepathisch zijn overgebracht door een Meester, die ook met Meester Matreya samenwerkt. Deze zegt, dat er een bepaald aantal inwijdingen zijn. Als de derde inwijding heeft plaatsgehad, kan er sprake zijn van meesterschap. Het zou ook samenhangen met de organisatie of structuur van de Witte Broederschap. Kunt u zeggen of dat waar is?

Antwoord: Dat is beperkt waar. Als ik het heb over de plaatsing van stenen, dan kan ik zeggen: als je dat juist doet, ontstaat er een kathedraal. Indien die kathedraal op de juiste manier gewijd is, dan zal God misschien daarin wonen. Dat is een manier van spreken. Maar is dat waar? Ja en neen.

Je kunt stenen samenvoegen tot een kathedraal, maar de woonplaats van God is alles waarin Hij wordt beseft, voor de mens althans. Dus is het ook weer onjuist. Een systeem of een indeling wordt gegeven, opdat een mens daaraan houvast heeft. Systemen betekenen niet een onveranderlijke waarheid. Ze betekenen alleen een aantal definities van vastgelegde begrippen die de mens kan gebruiken in de plaats van zijn innerlijk erkennen, zijn innerlijk gevoel, zodat hij door uiterlijke bewegingen zich kan gewennen aan wat er zich in hem kan afspelen. En dan ga je ook rangen toekennen. Wat de Witte Broederschap betreft, deze bestaat grotendeels uit entiteiten die inderdaad - zoals ook ikzelf - een zekere bepaling van samenwerking, misschien zelfs van rang of hoogheid hoe u het wilt noemen, nodig hebben.

Ik wil soms tegen iemand kunnen opzien om mijn eigen onvolledigheid aan te vullen uit die ander en gelijktijdig wil ik mij zien als een beetje meer dan die ander, zodat ik daardoor eigenlijk de volheid van hetgeen ik bezit met de ander kan delen. Dat is heel gewoon, maar het komt eigenlijk voort uit een gebrek aan besef, want alles is één. En als alles één is en uit dezelfde kracht voortkomt, dan is de essentie gelijk: dan zijn die verschillen alleen maar uiterlijkheden die in de praktijk niet zozeer ter zake doen. Als u zich bezighoudt met de werken van Bailey, kunt u er inderdaad een systeem uit leren dat u, als u de bijkomstigheden er voorzichtig hier en daar uitzeeft, kan voeren tot een esoterische weg.

Een weg dus om u van uw innerlijk zelf, uw waarheid bewust te worden. Maar als u zich blijft vastklampen aan de rangen, dan doet u mij een beetje denken aan mensen, die samen een vereniging stichten (de Hoge Kopten of iets dergelijks) waarin de een meester is, de ander bovenmeester en weer een ander meester-plenipotentiaris. Of een andere vereniging waarin de één de kleine Draak is, de ander de Schatbewaarder en de derde de Grote Draak. Ik hoop mijn standpunt duidelijk te hebben gemaakt. Alle systemen zijn hulpmiddelen.

Alle indelingen zijn voor het menselijk begrip een mogelijkheid zich bezig te houden met zaken, die zij innerlijk nog niet geheel aanvoelen. Maar zodra de innerlijke waarheid ontstaat besef je gelijktijdig dat het systeem en de indeling eigenlijk alleen maar een soort schetsend fanatisme is dat met de werkelijkheid weinig van doen heeft. Het is een middel om tot de werkelijkheid te komen: het is niet zonder meer deel van de werkelijkheid zelf.

Vraag: Dus in de werkelijkheid zouden er ook wel geen Meesters kunnen zijn?

Antwoord: Meesters zijn er in dieer voege, dat een ieder van ons te zijner tijd een toestand bereikt waarin hij niet meer leeft voor zichzelf, maar voor het geheel waartoe hij bewust behoort. Op dat ogenblik is hij in feite Meester, want dat is de essentie van het meesterschap. Het is de erkenning van jezelf als deel van één groter geheel waardoor je gaat werken voor dat grotere geheel en niet meer voor jezelf. Dat is meesterschap.

Vraag: Is het niet zo, dat alle Meesters zichzelf en al de anderen als broeders beschouwen?

Antwoord: Neen, want in de familie komt zo vaak ruzie voor. Trouwens, als er een gemeenschap is waar men elkaar met broeders en zusters aanspreekt, dan is haat en nijd meestal niet ver weg. Ik geloof, dat je gewoon moet zeggen: de Meester beseft zijn verbondenheid zonder haar met de één of andere term te willen formuleren. Als iemand lijdt en de Meester ziet dit lijden, dan beseft hij dat hij daar zelf lijdt. Als ik het zo zeg, wordt het u misschien duidelijker. Als hij ziet dat iemand verheugd is, dan is hij ook verheugd. Niet om hetgeen hij beleeft, maar omdat de vreugde van de ander voor hem een volledige realiteit wordt. Wij hebben de Chinezen wel verwaarloosd, maar er bestaat een heel aardige Chinese spreuk, die ik hier wel even wil citeren:

"De wijze zit. Hij staart in de vijver, hij zwemt met de vis en hij wordt één met de weerspiegeling van de wilg, totdat hij in het ruisen van de wind de waarheid in zich erkent dat hij niet is"

Daar hebt U een mooi antwoord.

Vraag: Zijn er op het ogenblik nog Meesters op onze wereld?

Antwoord: Er lopen er nog aardig wat rond, maar die adverteren dat niet. Een Meester, die zegt dat hij Meester is, is dat niet omdat een Meester juist zijn meesterschap zal ontkennen, daar hij als Meester zou moeten heersen, terwijl zijn meesterschap bestaat in juist dienen.

SLOTWOORD

Ik heb getracht u duidelijk te maken wat er zo allemaal bestaat aan lering. In mijn inleiding heb ik juist de nadruk gelegd op de essentie, de sleutel, die je moet toepassen. De sleutel, die uitgaat van jezelf als deel van het geheel: het is een belevenis.

De werkelijkheid van de kosmos kan niet met de rede worden uitgedrukt, omdat daarin een groot aantal elementen spelen die eenvoudig niet met de rede als zodanig registreerbaar of hanteerbaar zijn. Zoals uw eigen leven, ook al denkt u dat u redelijk bent, steeds ook wordt bepaald door gevoelens, ja zelfs door zaken die tot uw bewustzijn niet helemaal doordringen. Het geheel van ons bestaan voert ons dus, hoe wij ook zullen werken en streven en welke weg wij ook volgen, volgens mij tot deze eenheid die beleefbaar wordt. En als we dit erkennen, dan is het ook niet zo belangrijk welke weg we gaan. Het is belangrijk dat we op weg zijn.

Alle Meesters geven een weg, dat is waar. Alle Meesters geven u de hulpmiddelen die u nodig heeft om boven uzelf uit te stijgen. Maar ze geven zelden die middelen alleen in woorden. Altijd weer - of we nu kijken naar het verleden (Jezus) of naar het heden - geeft een Meester u de kans om zelf te werken. Een Meester zegt niet: het is mogelijk om te genezen. Hij zegt: u kunt genezen. Een meester zegt niet: het moet mogelijk zijn door te dringen tot God. Hij zegt: God is in u. Denk met mij mee en ik zal u God laten beleven. En dan beleeft u Hem ook.

U moet begrijpen, dat elke Meester gebruikt en misbruikt kan worden. Wat moeten we denken van een priester, die wapens zegent in de naam van Jezus Christus, de Vader en de H. Geest? Wat moeten we zeggen van iemand, die zijn enge morele principes aan anderen opdient als een eeuwige plicht, gevolgd door de zegen "Urbi et Orbi". Dat past ergens niet in het geheel. Mensen hebben het leven heilig verklaard en ze hebben God alleen maar beschouwd als de rechtvaardiging van het leven. Maar het is de eeuwige Kracht die heilig is, de eeuwige waarheid. Het leven is slechts een nevenverschijnsel, een bijproduct van een werkelijkheid. Ook u leeft. Laten we dan die Meesters niet alleen beschouwen als de pessimisten die ons de ondergang verkonden of die ons vertellen dat het hoog tijd wordt om onze zielen te redden. Per slot van rekening, als je daar nu nog aan moet beginnen, dan ben je meestal toch te laat. Laten we het liever zo zien: De Meesters zijn elk op hun eigen wijze de weerkaatsing van één grote waarheid waarvan ook wij deel zijn.

Er is een kracht. Die kracht kunnen we allemaal op onze tijd hanteren. Er is één leven. Dat leven is onomstotelijk in ons. Hoe wij daarmee werken? Ach, dat is onze eigen zaak. Hoe wij precies proberen bewuster te worden? Dat is heel vaak alleen maar een kwestie van bang zijn voor de dood of hopen een eeuwige zaligheid te krijgen in plaats van iets duisters. Wij zullen

allemaal, dat is de ervaring, een ogenblik het duister moeten proeven na de dood. Al is het alleen maar, omdat we nog niet bereid zijn het licht te beseffen. Er komt een ogenblik, dat wij het licht ook bij ons leven beseffen en dan bestaat er voor ons geen dood. Dat is de werkelijkheid. De werkelijkheid is onze verbondenheid met alle dingen.

In de inleiding heb ik geprobeerd u een paar sleutels te geven in de hoop, dat u daarmee al die geschriften van Meesters en Leraren, die u op uw eigen manier wilt bestuderen, zult zien in hun ware betekenis. Er is één waarheid die altijd blijft bestaan. God heeft ons niet lief in de zin waarin wij liefde beschouwen. Maar God houdt ons in stand, aanvaardt ons, erkent ons als déél van Zijn wezen. En dat is meer dan liefde.

Wij kunnen zeggen dat God ons oordeelt, ongetwijfeld. Maar Hij oordeelt niet de kern van ons wezen, maar hij oordeelt het besef, in die zin dat wij beleven wat wij hebben beseft, dat wij waarmaken datgene wat wij omtrent onszelf - ook al is het maar onderbewust - hebben gedacht. Dat is de werkelijkheid. Daarom is er altijd licht en vreugde. Ondergang is alleen maar voorbijgaand, zoals het ondergaan van de zon. Maar leven is een werkelijkheid, die oneindiger is dan de sterrennevel die je soms 's nachts als een Melkweg aan de hemel ziet.

Wij zijn onsterfelijk, zeker. Wij zijn anders en meer dan we denken, zeker. Maar bovenal, we kunnen gelukkiger worden dan wij nu beseffen, indien wij niet voor onszelf eisen, ons niet in een exclusiviteit afzetten tegen het verdere bestaan, naar indien we onszelf voortdurend weer beseffen als deel van al het bestaan, ook als het ons schijnbaar verwerpt. Dat is het ware leven, dat is de ware inwijding, dat is de kracht voor zover ik het kan bekijken.

Ik heb vele Meesters gekend en gesproken. Er zijn er bij die u zeer hoogacht, die ik nog regelmatig in de geest kan zien en soms ontmoeten. Ik weet wat Meesters zijn. Ik weet wat ze voor mij betekenen. Maar wat ik niet kan zeggen, is wat u daarvan kunt begrijpen. Dat kunt u alleen in uzelf waarmaken. In uzelf ligt de sleutel. In uzelf ligt de kracht. Ontsluit haar en u heeft kracht.

Als u dan genezen wilt, kunt u genezen. Als u wilt waarnemen op afstand, dan kunt u op afstand waarnemen. Als u de werelden van de stof en van de geest (de begripswerelden die schijnbaar zo verschillend zijn) gelijktijdig wilt beleven, dan kunt u ze beleven, want uw werkelijkheid is met alles verbonden. Daarom hoeft u niets te vrezen, want alles is tijdelijk, behalve uw bestaan en datgene wat u door uw besef bestendigt uit dat bestaan.

De wereld zal veranderen. Of ze beter wordt? Nu ja, dat is een kwestie van mening. Maar wij, al veranderen we uiterlijk mee, blijven hetzelfde. Kortom, als u het christelijk wilt formuleren: wij allen zijn kinderen van God en geen van ons wordt door Hem verloochend. Als u het wijsgerig wilt uitdrukken: wij allen zijn slechts stralen van de eeuwige Zon, levend uit die Zon, terugkerend daartoe op het ogenblik dat hij zijn aangezicht wil afwenden. Dat is de werkelijkheid. Laten wij het daarbij laten.

Ik hoop, dat ik hiermee mijn aanpak van het onderwerp voor u gerechtvaardigd heb. Als het niet het geval is, zou ik het betreuren. Ik hoop, dat u desalniettemin daarin enkele punten voor uzelf vindt om nader te overwegen en dat u op grond van die overweging volgens uw eigen bewustzijn en uw eigen systeem ook zult proberen door te dringen tot de kern van waarheid, licht en kracht die in u allen besloten ligt.